

Adam Jenča

Biele Vrány

BIELE VRANY

A . JENČA

Lord Forddorf sa hneval. Presnejšie povedané - bol mrzutý. A Forddorf vedel, že jediný liek na mrzutosť je smrť. Veľmi pomalá a krvavá smrť. A tak si dal zavolať starého hlavného kuchára. „Som mrzutý. Navaril si mi takú polievku, že som z nej tri dni vracal!“ Nebola to pravda, ale na tom nezáležalo. Vlastne už nezáležalo vôbec na ničom. „Strážte!“ zreval, „Rozsekaajte ho na kúsky, začnite pre zmenu malíčkom na ľavej nohe!“

Prvá kapitola

Schylovalo sa k večeru. V hrade Forddorf, sídle lorda Forddorfa (áno, pomenoval ho po sebe) zhášali posledné lampy. Vydal som sa do izby, kde som býval aj s otcom a matkou (volali sa Derran a Miatta, ale to teraz nebudeme rozoberať).

Najkratšia cesta viedla po schodoch na poschodie, potom rovno, doľava, doprava, rovno, a znovu doprava, potom do druhých dverí zľava a do tretích dverí sprava. Môj mozog túto trasu vygeneroval takmer automaticky, čo svedčilo o dlhoročnej znalosti tohto miesta.

Z dverí bolo počuť tiché vzlyky. Vošiel som dovnútra a uvidel som matku, ktorá sedela na stoličke v kuchyni, držiac hlavu v dlaniach.

Podišiel som bližšie a spýtal som sa: „Matka, čo sa stalo?“

„Ach, Narr! Zabili ho!“ zareagovala. „Koho? Otca?“ spýtal som sa.

Neovládateľne sa rozplakala, z čoho som usúdil, že asi áno.

Pridal som sa k nej. Chudák otec! „Kto?“ spýtal som sa. „Lord.“ znela odpoveď. Ako syn hlavného kuchára som poznal Lordove metódy. Jeho najobľúbenejšia spočívala v postupnom nasekaní obete na kúsky, počnúc ľavým palcom na nohe. A vždy spolu s obetou podobne nasekali aj celú jej rodinu. Musím utiecť - uvedomoval som si to. Len... nie dnes.

Najprv... plán. Takže. Mám prístup ku plachtám, ktoré používa Lord.

(Nikto, zdôrazňujem- *nikto iný plachty nepoužíva*. Spia na čistej slame alebo rákosí. A všetci *smrdia*. Ale to nikoho netrápi.)

Nemám jed, ale otrávenie Lorda by mi nepomohlo - predtým, ako si Lord líha, posteľ musí vyskúšať jeho sluha. (Takže niekto okrem Lorda plachtu *používa*... ale to je jedno. Aj tak *smrdí*.) A navyše by som sa akurát tak pomstil. Možno by som mohol skočiť z hradieb.*

*Samozrejme, že s plachtou, čo ste si mysleli? Veď by si polámala nohy.

Áno... dobrý nápad. Lenže... ako tam dostanem matku? Musím porozmýšľať. Nateraz som otrasený.

Bez otca to bude ťažké. Nebude ma mať kto viesť. Do kelu, prestaň s ľútostivými myšlienkami! Do týždňa zomrieš!

Medzitým sa Forddorf znovu rozhneval. Alebo skôr... rozmrzutel. Nie, to nie je ono. Rozmrzotil? To je jedno. Hlavne, že bol znovu mrzutý. „Stráže!“ zvolal. „Privedte mi ženu hlavného kuchára! Chcem sa rozveseliť!“ „Ehm... pane,“ ozval sa Lordov hlavný radca. „Ten chlapec... príde o oboch rodičov...“ „No a?! Ešte lepšie!“

Druhá kapitola

Keď som sa zobudil, bolo ticho. Iba z okna prenikal vytrvalý spev vtákov. Zakutal som sa hlbšie do perín(vlastne diek). Zvláštne, pomyslel som si. Je ticho. Zrazu som sa posadil na posteli. Matka! Už ju odniesli!! Uvedomoval som si, že zachvíľu zomriem... ..alebo sa povraciam. Všimol som si krvavé pruhy. V tej chvíli niekto zaklopal na dvere. Po krátkej analýze som si vydýchol. Asi by sa s klopaním neúnúvali, keby ma chceli zabiť. Lord si veľmi nepotrpí na zdvorilosť. Lenže spoza dverí sa ozvalo: „Narr! Lord vás volá!“. Dopekla! Pozrel som sa do skrine, ale žiadnu plachtu som nenašiel.

Dopekla, dopekla a ešte raz dopekla!! Budem musieť skočiť bez nej. Otvoril som okno. Dolu je to tak hlboko! Musím. Z h l b o k a som sa nadýchol a skočil. Chvíľu som letel dopredu... ..a oveľa dlhšie padal. A padal. A padal. A padal. A dopadol. Au. Tuším som si zlomil nohu. Alebo obe. Každopádne - všetko ma bolí. Skúsil som sa plaziť. Celkom to išlo - až na neznesiteľnú bolesť. Au. Ani neviem ako som sa doplazil do krovia. A odpadol. Bum-bác!*

*Trochu to prehánam, všakáno?

Ked' som sa prebral, ešte stále som ležal v kroví.
Zatvoril som oči, zmierený s osudom.

Ked' som sa znovu prebral, uvidel som svetlo.
A v ňom postavu, bežiacu ku mne. Počul som mužský hlas, ale slovám
som nerozumel. Bolo chladné jesenné ráno, ale mne bolo príšerne
horúco.

*Lord Forddorf bol veľmi nahnevaný.
Blížil sa jeho sviatok - Hnevlivý Deň a dnes - na deň pred Hnevlivým
Dňom - ešte nikoho nezabil. „Stráže!“skríkol. „Privedte mi prvého, na
koho natrafíte - chcem ho zabiť OSOBNE!“*
